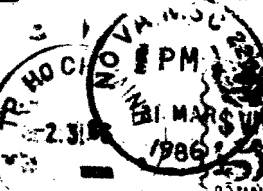

FROM: KHUOC VINH TAN

Nguyen Trai 632

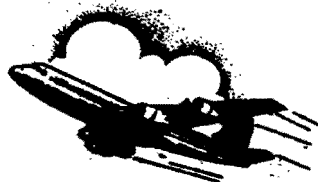
VIET-NAM

20/01

BUU-CHINH

**MAY BAY
PAR AVION**

TO: MRS KHUC MINH THO

P.O. BOX 5435 22205

ARLINGTON - VA 22043

U.S.A.

PAR AVION VIA AIR MAIL

NGOC DUNG

Mrs. Khuc Minh Tho

Thưa chị,

Xin chị thư hồi cho lá thư đường đột này. Nỗi thất vọng và lo âu cảnh sống bấp bênh khiến chúng tôi hầu như những kẻ chìm tàu ngoài khơi đang trôi dạt và may mắn với tìm được một chiếc phao nổi cứu tinh trong cơn nguy cấp.

Nếu được chị thông cảm cho, chúng tôi thật sự biết ơn chị và cũng biết ơn chính về những người cũ và nhiệt tình của chị trong việc giúp đỡ tương trợ của anh Nguyễn Anh Tuấn ở Sài Gòn bị lệnh trục xuất được rời VN. Nguyễn anh Tuấn và tôi trước đây cũng làm tại đơn vị Sài Gòn và cũng là bạn từ rất lâu - trong một dịp tâm tình anh có thuật lại thời nghe tương trợ giúp anh trốn qua đây và đã được chị hồi âm và hướng dẫn cũng như tìm mọi cách giúp đỡ và hết cả sự nhiệt tâm và chầu chực của mình. Một sự tương trợ ngẫu nhiên may mắn là chính tôi đã vĩnh viễn được anh Sáu Bê thay mặt Tư lệnh trao gần cấp bậc hàm thường năm 7h. Hiện giờ với cơn giũ bức anh lưu niệm. Hoàn cảnh anh chưa được đoàn tụ là một thiệt thòi cho gia đình và chị, chắc hẳn chị cũng có thêm nhiều tâm lực và sức khỏe của anh ấy.

Tôi thật biết rất ơn ngài đã làm mất thời giờ quý báu của chị vì dù sao lá thư này cũng khá dài - một phần cũng chỉ để muốn giới bày báo với Khó Khăn này về của những người cũ ở lại VN - phần khác để mong chị thêm nhiều thêm được hoàn cảnh khó khăn của gia đình mà sẵn lòng giúp đỡ như Chính phủ Mỹ can thiệp cho gia đình tôi sớm được định cư sang Mỹ.

Nguyễn năm 82 tôi có nộp đơn theo chương trình Orderly Departure và được chính phủ Mỹ chấp thuận cấp giấy hồi nhập cảnh. Xin được ghi thêm các chi tiết lý lịch như sau:

- Họ và tên: _____ Địa chỉ: _____
- Cấp bậc: Đại úy
- Đơn vị: Nha Tâm lý Chiến - Bộ Tư lệnh Cảnh Sát Sài Gòn
- Cầu tạo: 7 năm
- Theo học: Khóa Special Officer Leadership tại Fort Knox - Kentucky
- Huy chương: Bronze Star Medal - USA
- Số IV # 048475 Số VENL# 019405 cấp ngày 27/7/84.

Như chị có lẽ đã biết, tình trạng xuất cảnh đi Mỹ, rất bấp bênh. Họ đã không nhận đơn hoặc hồ sơ xin đi từ cuối 81 mà đến nay chưa biết lúc nào họ làm việc lại. Tình trạng này có lẽ phải chờ thêm 7-8 năm mới có thể được cấp xuất cảnh. Do vậy chúng tôi mong một được sự giúp đỡ qua tờ cách của Hội cứu như với chủ hướng của chị hầu rút ngắn bớt phần nào niềm mỏi của gia đình bên này.

Thưa chị,

Đúng là mỗi chúng ta có một số phận riêng mà riêng tôi cũng khá lận đận. Trước đây tôi phục vụ ở Tiểu Khu Bình Hòa đến 72 thì được liệt phải sang Campuchia. Nhắc lại những ngày cuối tháng 4/75 mà không khỏi buồn lòng. Chính vì sự tin tưởng vào quân đội, vào sự yên ổn của người Mỹ nên tôi đã chắc chắn rằng miền Nam không thể mất. Vào chiều 29/4 tôi còn đang ứng chiến tại Bồ Đề Lấp và vẫn bình thản ngắm mặt trời lặn từng đoàn trực thăng bốc người ra bờ biển VN nhưng có ngờ đâu cho chính là những giờ phút sau cùng của đời binh nghiệp. Kế hoạch di tản cho số còn lại đã thay đổi nên con số rất đông ở quan chế độ cũ đã phải trình diện vào những trại tập trung vì chính niềm tin là chúng tôi không thể bị "bỏ quên".

Từ đó đến 82 thì đã bị đưa đi nhiều trại tập trung, đã phải chịu đựng những tủi nhục đáng cay của kẻ chiến bại - đã phải đấu tranh quyết liệt với đói, khát, bệnh tật, nắng mưa dẫu gió vì nhất là với bản thân mình, vì ý chí và niềm tin có một ngày trở về với gia đình chứ không như một số bạn bè phải đành yên nghỉ dưới những nấm đất với vầng trăng vọng vào trại giam. Chắc chị cũng đã có dịp được kể lại về những màn chuyển sống của các trại giam ở đây. Có những chiến, lính chúng họ diễn danh từ đi nhặt lại trong nhà giam, người như những mảnh trời xanh mà nước mắt phải chị mới biết được thành một cánh chim nhỏ bị do đi bay về, dù chỉ nằm phút, để thăm gia đình, các con được nuôi giữ, học hành ra sao....

Rồi thì ơn trên cũng nghĩ đến và tôi được thả về. Thực tế phải phóng hồn từ tưởng tượng trở nhiều. Gia đình nghèo xơ xé, con cái gầy gò. Vợ tôi làm ở giáo tiểu học một công dạy xe ra chỉ lớn bốn năm có cũ, đến khoảng 11 giờ nữa thì dạy xe về nhà ăn với vầng trăng còm và lại dạy xe đến trưa. Những năm đầu tiên, chắc một buổi không mà không dám nghỉ dạy nếu không thì vợ sẽ quom sẽ bị đưa đi kinh tế với. Con cái cũng thiếu thốn cái ăn, cái mặc, may mắn là chúng còn chịu khó chăm học.

Nhưng lần đầu tiên bỏ đi lâu thắm, và lần đầu tiên mẹ của mấy đi nó cho cô con nọ con kia đi thì yên lòng không phải lo nghĩ buồn tủi; còn mấy đứa nhỏ thì hỏi gặng: "con ở nhà có ăn cơm và thức không?" - chúng lúc đầu những có lẽ chết như tôi lúc mẹ đem nên nói với: "Đã có ăn hết rồi mà" - Nhưng đôi mắt trẻ con không thể giấu mình được.

Tôi đã thao thức hết lòng nghĩ nghĩ của gia đình, chủ mong sao ngày về mình có thể đem đáp và chia sẻ bớt những gian khổ nhọc nhằn. Nhưng mọi việc không do mình quyết định được. Các xí nghiệp đều không nhận thêm người có lý lịch chỉ để cũ. Mọi việc luôn luôn không do tôi nhàn nữa mà phải hợp tác với nhà nước mà đối với người không có lấy một đồng tiền thân thiện được chấp. Muốn đi tìm làm ăn xa cũng không được phép với Saigon nếu không có thể bị bắt vì tình nghi tìm cách vượt biên. Hàng tháng phải nộp trung đoàn danh và gia đình nằm trong sổ. Bà đến cứu sống anh Kiên suốt thường xuyên. Ngoài ra còn nghề như: chụp ảnh, đánh máy, sửa chữa khóa, sửa radio điện tử... đều bị cấm, Còn như ăn không ngon rồi thì có thể bị đưa đi các nguyên tử, cao su, đi vòng kinh tế, đi đảo kinh, đập đập v.v.... Thảm họa thì cứ luôn luôn bị cấm hết bởi tôn phạm người chủ gia đình, người chồng, người cha mà không làm gì được để giúp đỡ thiết thực cho cha mẹ, và con mà trên lại còn là một mối bận tâm, và sống luôn với người khác nữa. Cha mẹ thì nay đã hơn 60 mà tôi là con một nhà một khổ. Trọn đời ông bà đã xét chiều vậy mà tôi vẫn chưa đến được được phần nào công cha nghĩa mẹ, cho tròn lòng tôi buồn lắm chứ. ư! Theo như cấp thì chỉ vợ và con mới được đi theo những đâu sao cũng còn 5 cách để giúp đỡ cho ông bà. Phải chỉ khả năng mình không có hay lười biếng đã đành. Tôi dự định sắm một chiếc xe đạp đi bán bông bóng cho trẻ con những rồi vợ tôi không nổi đâu, nên còn yên tâm hoài.

Bảo thân chưa có cách gì thừa thì lại đến một lo mới. Châu trai lớn nay đã 17 tuổi, sang năm phải đi lính nếu thì rất phổ thông lớp 12. Chỉ nghĩ xem có điều gì nữa mai cho bằng. con mình lại đi cầm súng cho đến phương - mà ngày nào đã từng chia mũi súng vào người của cha nó; mà với lý lịch của tôi nó chỉ có thể bị đưa đi trước để đổ đạn mồi đường sang biên giới Thailand mà thôi, để rồi phải thấy như một kẻ xâm lược. Thật thật với chị em nghĩ đến đó thì là tôi đã lợm đùng trong lòng!!

Mã nên như nó có dấu được cấp 3 phải không thì vẫn không thể lên đại học theo phươ khoa nào có bằng lái được. Trường hợp có củ nhân rồi đó nữa thì khi xét hồ sơ họ cũng không cấp xuất cảnh vì thuộc diện "tài nguyên chất xám" của đất nước - dù mình có bằng bằng đến bử chỉ phải đào tạo cũng không được. Cháu nó học cũng khá, các năm thi chứng cấp cháu đều được miễn. Thấy nó chán thế vậy mà hướng lại nài một quả mà lòng thì xót xa lắm sao! Mình là cha mẹ, ai nó đánh đi con mình phải cảm chịu cảnh đó đang phải không chi?

Người ta có tiền, họ còn có thể lo cho con trốn đi mặc dù hết rặng liên khởi giông khổ nguy hiểm là ngàn nào - còn đang này rồi mình không tiền, dù rặng biết ở lại nguy hiểm, gian nan là ngàn ấy - mà thì phải đánh ngoảnh mặt mũi tay đi con mình theo ở phần! Thật quá khổ tâm chi à!! Thưa chi, tôi mong mỗi lần sao cháu có được giây thông hành sớm để từ hoàn quốc dịch và trước hết là tháo gỡ bớt những rặng buộc phía VN rồi từ từ thời gian chúng nào rồi VN sau hẳn bay đi như phần lo lắng chi à.

Do vậy khi được biết chương trình ODP thì năm 82 tôi có gọi hồ sơ qua Thailand để xin được xét và kèm theo các chứng từ và chứng chỉ tốt nghiệp Especial Officer Leadership Course tại Hoa Kỳ 1970 cũng như chương Anh Dũng Sao Đứng của chức vụ Hon kỳ an trưởng 1969. Rất may là tôi được Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ ở Thailand chấp thuận và cấp giấy Huân nhập cảnh (LOI) hết 27-7-84 để tôi xin đến nộp hồ sơ lên VN. Đồng thời trước khi được LOI thì có em vợ tôi có làm báo lãnh đoàn tự qua trình cho vợ chồng và hai con tôi cũng mẹ với tôi đứng tên hồ sơ là bà Châu thị Đông. Hiện hồ sơ được chuyển đến Phòng công tác ngoại nước ngoài số 161 Nguyễn Du Saigon. Nhưng hiện họ không cho bỏ túi bất cứ giấy tờ gì mà yêu cầu nộp, mình có được nhập cảnh nộp vào thì sẽ được xét cấp xuất cảnh sớm hơn nộp vợ chồng tôi rất nóng lòng không biết phải quyết làm sao. Đối với họ mình là phần phụ thì có không biết phải trông cậy vào ai. Nay anh Trươn đã với VN an toàn rồi, tôi mới dám lên thư qua phần chi. Chắc rằng bên ấy chỉ nằm vững với để nở rộng hơn? Nghe nói hai chiếc phi đã hợp để cứu xét rặng rồi hẳn cho chương trình ODP phần không chi?

5
Thưa chị,

Tôi hiểu rằng, trước khi được cấp nhập cảnh chắc hẳn chính phủ Mỹ đã xét rất kỹ mọi các điều kiện mà hai bên đã thỏa thuận nhưng phía VN có tình hình bị hoãn một lần nữa cũng là điều khó khăn của chúng tôi mà đành cho chút ít thuận lợi để cam thiệp phía VN cấp cho giấy thông hành hoặc được gặp phần đoàn liên hiệp Quốc phòng vẫn hơn hơn một chút.

Một lần nữa xin chân thành cảm ơn chị trước và mong rằng chị không quên vì lá thư khá dài dòng đã làm mất nhiều thời giờ quý báu của chị. Dù sự việc có diễn tiến thế nào phía dưới cũng không bao giờ dám quên sự giúp đỡ chân thành của chị. Mong rằng chị có thể nhận được ít thư gửi về tin cho ít dòng. Xin cảm ơn chị nhiều nhé và may mắn, nhất là được thêm tin vui về anh.

TB: Vì sợ thất lạc, tôi đã gửi trước một phong bì kèm theo các giấy tờ liên quan để chị xem qua. Xin chị chờ đợi ít lâu.

MR BRUCE A. BEARDSLEY

Địa chỉ: ODP Office - US Embassy - Bangkok

Box 58 - APO San Francisco 96346

Kính,

mmu